

ποῦ τόρῳ ἀορίζει νὰ ζῆ. Εἶνε ἡ μεγάλη δημιουργία ποῦ φέρει εἰς ἀντίθεσιν δύο ψυχὰς ἀγνές, πρὶν ἀκόμη τὰ βουρνώδη νερὰ τοῦ ρεύματος τὰς παρασύρει εἰς τὸ ἄγνωστον.

Πόσα παρόμοια ἀντιθέσεις δὲν παρουσιάζονται εἰς τὸν βίον ποῦ περνᾷ ἀμέριμος καὶ πόσα γέλοια δὲν ξεφεύγουν ἀπὸ τὴν ψυχὴ διὰ νὰ συναντήσουν τὸ κλάμμα τῆς ζωῆς ποῦ ψυχορραγεῖ εἰς τὸ γλυκύτερο δειλινὸ τῆς ἡμέρας. Καὶ ἐκεῖ πλησίον εἰς τὴν φυλλορροοῦσαν ἀκακίαν χαμογελᾷ τὸ λευκὸ χρυσάνθεμον ποῦ μόλις ἀνοίγει τοὺς θυσσάνους του διὰ νὰ χαιρετίση διὰ μίαν στιγμὴν τὴν ζωὴν, καὶ νὰ κύβη ἔπειτα πρὸς τὸ ρεῦμα ποῦ τρέχει ταχὺ εἰς τὸ μυστήριον.

Καὶ πίπτουν τὰ φύλλα κίτρινα καὶ γλωμὰ κάτω εἰς τὰ χαλίκια τῆς δενδροστοιχίας καὶ ἐπάνω εἰς τὰ κεφαλάρια τῶν μπεμπέδων. Ζητοῦν νὰ κλέψουν τὸ τελευταῖο χαμογέλο ἀπὸ τὴν ζωὴν ποῦ τόσον ἐθελξαν καὶ ἐδρόοισαν ἓνα ὀλόκληρο καιλοκαῖρι ὑπὸ τὴν σκιάν των. Γλυκὺς θάνατος, ὁ θάνατος τοῦ φυλλορροοῦντος δένδρου μὲ τὸ γέλοιο τοῦ φρινοποιοῦ δειλινοῦ.

Τέλης Τουρνᾶς

ΗΧΟΙ ΕΝΑΡΜΟΝΙΟΙ

Ἡ ΜΑΓΙΣΣΑ

Χωρὶς νὰ τὴν ρωτήσω, κάποια μάγισσα
μὲ σίμωσε καὶ μοῦπε κάτι λόγια
ποῦ μὲς' στὰ στήθη μου βαθειὰ ἀντήχησαν,
τῆς Νειότης μου σὰν νᾶταν μοιρολόγια....

— "Ἐρημος καὶ ξένος στὸν κόσμον φαίνεσαι
χωρὶς καμμιά χαρὰ, χωρὶς ἐλπίδα·
στὴν ὄψι σου ἡ λύπη ζωγραφίζεται·
τὰ πειὸ βαθειὰ σου γνώρισα καὶ εἶδα....

Μὰ πρὶν ἢ μάγισσα φύγη χαρούμενη
γέρνει στὸ πλάι μου καὶ ψιθυρίζει :

— "Ἀνάθεμα μελαχροينوῦλα ὁμορφη,
ποῦ τὴν καρδιά σου πῆρε καὶ ὀρίζει !

Ναῦπακτος,

Ἰωάν. Δ. Ροντήρης